

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18.06.2003, sp. zn. 29 Odo 108/2002, ECLI:CZ:NS:2003:29.ODO.108.2002.1

Číslo: 21/2004

Právní věta: Tzv. blanketní dovolání může být doplněno o údaj o tom, v jakém rozsahu nebo z jakých důvodů se rozhodnutí odvolacího soudu napadá, jen do uplynutí dovolací lhůty. Dovolání, které nebylo o uvedené náležitosti doplněno v propadné (prekluzivní) lhůtě určené v ustanovení § 241b odst. 3 o. s. ř., Nejvyšší soud odmítne podle § 43 odst. 2 o. s. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 18.06.2003

Spisová značka: 29 Odo 108/2002

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání, Řízení před soudem

Předpisy: § 157 odst. 1 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 211 odst. 1 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 240 odst. 1 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 241b odst. 1 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 43 předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce (zastoupený advokátem) podal dovolání proti rozsudku K r a j s k é h o s o u d u v Ostravě ze dne 27. 9. 2001, kterým byl ohledně částky 112 750 Kč s příslušenstvím potvrzen zamítavý rozsudek O k r e s n í h o s o u d u ve Vsetíně – pobočky ve Valašském Meziříčí ze dne 29. 1. 2001.

Se zřetelem k době vydání rozsudků soudů obou stupňů se uplatní pro dovolací řízení – v souladu s body 1., 15. a 17., hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony – občanský soudní řád ve znění účinném od 1. ledna 2001.

Podle ustanovení § 240 o. s. ř. účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni. Bylo-li odvolacím soudem vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta od doručení opravného usnesení (odstavec 1). Zmeškání lhůty uvedené v odstavci 1 nelze prominout. Lhůta je však zachována, bude-li dovolání podáno ve lhůtě u odvolacího nebo dovolacího soudu (odstavec 2). Lhůta je zachována také tehdy, jestliže dovolání bylo podáno po uplynutí dvouměsíční lhůty proto, že se dovolatel řídil nesprávným poučením soudu o

dovolání. Neobsahuje-li rozhodnutí poučení o dovolání, o lhůtě k dovolání nebo o soudu, u něhož se podává, nebo obsahuje-li nesprávné poučení o tom, že dovolání není přípustné, lze podat dovolání do čtyř měsíců od doručení (odstavec 3).

Napadený rozsudek byl právnímu zástupci žalobce doručen dne 16. 11. 2001 (srov. doručenkou). Ve smyslu ustanovení § 57 odst. 2 o. s. ř. tak byl posledním dnem dvouměsíční lhůty k podání dovolání 16. leden 2002 (středa). Dovolání bylo sepsáno 15. ledna 2002, z otisku razítka na obálce zásilky se ovšem podává, že bylo podáno k poštovní přepravě dne 17. ledna 2002. Dovolatel pak přes výzvu provedenou usnesením Nejvyššího soudu ze dne 22. dubna 2003, a doručenou jeho zástupci 29. dubna 2003, v určené týdenní lhůtě ani později jiný den podání dovolání netvrdil ani nedoložil. Z hlediska běhu dvouměsíční lhůty k podání dovolání je tedy dovolání opožděné.

Nicméně, z písemného vyhotovení napadeného rozsudku se podává, že odvolací soud účastníkům poskytl poučení, formulované tak, že „Proti tomuto rozhodnutí je možno podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně za podmínek a z důvodů uvedených v §§ 237 až 241a o. s. ř. ve znění platném od 1. 1. 2001, ve lhůtě do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu, písemně, u soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni.“

Podle ustanovení § 157 odst. 1 o. s. ř. (jež je dle § 211 o. s. ř. přiměřeně použitelné i v odvolacím řízení) je odvolací soud povinen v písemném vyhotovení rozsudku účastníky poučit o tom, zda proti rozsudku je přípustný opravný prostředek, nepočítaje v to žalobu na obnovu řízení a pro zmatečnost, tedy i o tom, zda proti rozsudku je přípustné dovolání. Takové poučení musí být formulováno jednoznačně, tak, aby z něj bylo zřejmé, že dovolání buď je, nebo není přípustné. Výše citované poučení odvolacího soudu tomuto požadavku neodpovídá.

Jelikož rozsudek ze dne 29. 1. 2001 byl prvním rozhodnutím okresního soudu ve věci samé, mohlo být dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu přípustné jen za podmínek uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. (srov. též § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a contrario). Nejvyšší soud pak již v usnesení uveřejněném pod číslem 51/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek vysvětlil, že může-li být dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé přípustné pouze podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., je odvolací soud povinen v písemném vyhotovení rozhodnutí účastníky poučit o tom, že „proti tomuto rozhodnutí není přípustné dovolání, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím v poučení označeného soudu prvního stupně, dospěje odvolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.“

Nesprávné poučení odvolacího soudu v této věci pak mělo za následek, že dovolateli uběhla lhůta pro podání dovolání až uplynutím čtyř měsíců od doručení rozhodnutí (§ 240 odst. 3 o. s. ř.), tedy 18. 3. 2002.

Dovolání v dané věci je tudíž včasné, není však přípustné.

N e j v y š š í s o u d proto dovolání odmítl. I.

Z odůvodnění:

Jak se podává ze spisu, žalobce podal tzv. blanketní dovolání, jež neobsahovalo žádné dovolací důvody a v němž současně soudu sdělil, že je odůvodní do jednoho týdne. Tak se ovšem do současné doby nestalo. Výše označeným usnesením ze dne 22. 4. 2003 Nejvyšší soud dovolatele též vyzval, aby mu v týdenní lhůtě sdělil, zda, případně kdy dovolání doplnil, a jestliže dovolání doplnil, aby Nejvyššímu soudu v téže lhůtě předložil doklad, který takové podání prokazuje. I v tomto směru zůstal dovolatel do současné doby nečinný.

Podle ustanovení § 241b odst. 3 o. s. ř. dovolání, které neobsahuje údaje o tom, v jakém rozsahu nebo z jakých důvodů se rozhodnutí odvolacího soudu napadá, může být o tyto náležitosti doplněno jen po dobu trvání lhůty k dovolání. Nebyla-li v době podání dovolání splněna podmínka uvedená v § 241, běží tato lhůta až do uplynutí lhůty, která byla dovolateli určena ke splnění této podmínky; požádal-li však dovolatel před uplynutím lhůty o ustanovení zástupce (§ 30), běží lhůta podle věty první znovu až od právní moci usnesení, kterým bylo o této žádosti rozhodnuto.

V daném případě byl dovolatel již při podání blanketního dovolání řádně (ve smyslu § 241 o. s. ř.) zastoupen advokátem, takže lhůta k doplnění dovolání o chybějící dovolací důvody mu marně uběhla dne 18. 3. 2002.

Dovolání, které neobsahuje údaje o tom, v jakém rozsahu nebo z jakých důvodů se rozhodnutí odvolacího soudu napadá, je vadným podáním, které může dovolatel doplnit o chybějící náležitosti jen do uplynutí dovolací lhůty. Ustanovení § 241b odst. 3 o. s. ř. tak zamezuje tomu, aby podáváním tzv. blanketních dovolání nedocházelo k faktickému prodlužování dovolací lhůty, které je častým důvodem průtahů v řízení (shodně srov. též důvodovou zprávu k zákonu č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, jehož prostřednictvím bylo uvedené ustanovení vtěleno do občanského soudního řádu). Lhůta určená v ustanovení § 241b odst. 3 o. s. ř. je pak lhůtou propadnou (prekluzivní), jejímž marným uplynutím se původně odstranitelné vady dovolání stávají neodstranitelnými; dovolací soud, který k pozdějšímu doplnění dovolání již nemůže přihlížet z úřední povinnosti, tedy musí dovolání nezpůsobilé zahájit dovolací řízení odmítnout, a to za přiměřeného použití ustanovení § 43 odst. 2, věty první, o. s. ř.